

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ιστορία τελειώνει εδώ; είπε η Αννιοδσα. Μην λητε ούτε μια λέξη, λαφαλιάνο, πριγκιπή. Αν σας παρακάλεσα, νότι διηγήθητε σ' όλη της τη φροχή, αν έβλεπα να ξαναζήσω μπροστά σας την τρομερή στιγμή του θανάτου του αδελφού μου, το ξανα για να μάθη για για πάντα...

αυτός ο κύριος (και με το δάχτυλό της έδειξε τον Γκονσώφσκι) ότι, αν βιάστη για μερικά ώρες την αναγκαστική συντροφιά του, τώρα που του έφλησα το χέφος μου με το να δεχτώ αυτό το άηδιστικό σου, δεν έχω πια κανένα σχέδιο με τον τρομοδότη αδελφόν των κατέρων και της κοριτιάς...

"Όλοι οι συνδυασμένοι είχαν σηκωθεί, αποχρόνιας αυτά τα λόγια. Μονάχα ο Ρουλιτσιάιλ, εξακολουθούσε να κοιτάει βαθιά. Ο Γκονσώφσκι έβρισε από λύσσα κι έκανε σπερμάνθρωπος προσπάθειες για να μην άρνηση να του ξεφύγουν λόγια, για τα όποια θα μετανοούσε ίσως. Έλεν τρελλή! πορνοφώδε. Ελεν τρελλή! Τι την έπιασε; Τι την έπιασε... Χτες βόσκια ήταν τόσο... αξιοθαύματη!...

Και τρανιάζε, απελπισμένος, κι ένα γέλιο φοβερό:
"Α! η γυναιξέρη!... Η γυναιξέρη!... Μα τί της έβλεπα αυτής εδώ;

— Τι μου έβλεπε, άδελφ; φώναζε η Αννιοδσα. Ποφ είναι ο Μαρλιτσώφ; Ποφ είναι ο Μπαρόφσκι; Ο Στρασώφ; Ο Πέτρος Στουάτς... Ποφ είναι όλοι οι άνθρωποι που ήταν άρνηση μαζί μου να ιδιοκτήθουν τον αδελφό μου; Ποφ είναι... Σε ποιόν άρνηση τους ζούσαντες... Στο βάθος παύον φρεζών τους έφωτιζε; Μι σ' αυτό μπορώ να σ' δικαιολογήσω γιατί έβλεπε τη δουλειά σου του στυγίου. Ποφ είναι όσος οι φίλοι μου, οι δικοί μου φίλοι, οι φτωχοί άνθρωποι της καλύτερης μου ζωής, οι έντελώς άπαιδευτοι που δεν έβλεπα άλλο έργαμα παρά να έρχονται να μου λένε πολύ συχνά πως είμα όρνια και να πιστεύουν ότι μπορούσαν να ποθενίζονταν λικέρ, με στο χαμάνι μου... Ποφ είναι... Γιατί με έρχαζέταναν ο ένας κα τον τον άλλον... Γιατί έβραμιόταναν... Έσο, άδελφ, τους παραπονίστες... τους ζυτασκούστες... τους ξεμάνιστες... Σκοιά... Για σούλιας... Η μητέρα σου, όταν σ' έβρισε στον κόσμο... ή μητέρα σου... εδω, η Αννιοδσα του φώναζε την πιο τρομαχτική βουτιά που ένας Ρώσος μπορεί να έσποταση έναντιόν ενός άποφθονοι.

"Έστειν και άφωτε από λύσσα, όρθια καθώς ήταν, έτοιμη να φέγη, τυλιγμένη στο παντό της, σαν σ' μια μεγάλη κόκκινη σημαία. "Ηταν το κοιντανο άρνια του μίσους και της εκδικήσεως. "Ηταν όρνια.

"Αποχρόνιας την τελευταία τρομερή βουτιά ο Γκονσώφσκι άναυό όμοι σαν να τον είχαν πιαστήσει. Δεν ζούσε πια την Αννιοδσα.

Είχε καθίσει στα βλεφατιά του στον πριγκιπή Γκαλιτς και δείχνοντάς τον με το χέρι του, είπε με φωνή σφοδρή:

— Αέτος σου τα έβαθε όλα αυτά!
Ναι, έχω! άπάντησε ο πριγκιπή με ήρεμια.

— Όρνια! είπε ο Γκονσώφσκι, ο όποιος άνάτησε στη στιγμή την ηρχομιά του.

— Άγ μα αυτόν... δεν θα τον άγγίξω!... φώναζε η Αννιοδσα. Δεν είμαι άρεκέτι δυνάτος γι' αυτόν...

— Ναι, ξέρω πως ο κύριος έχει πολλούς φίλους στο παλάτι, όπολόγησε με μια καταπληκτική γαλήνη ο άρνητος της Οζράνας. Έξ άλλον, δεν θέλω το κακό του κυρίου. Μιλώσατε, κυρία, για τα ότι αναγκαστήκαμε να θυσιάσουμε μερικούς άπ' τους φίλους σας. Έλπίζω όμως ότι μια μέρα θα έχετε καλύτερες πληροφορίες και τότε θα μά'ετε ότι έσωσα άπ' αυτούς όσους περισσότερους μπόρεσα.

— Πάμε! φώναζε η Αννιοδσα. Θα τον φτώσο στα πόδια...

— Ναι, όσους περισσότερους μπόρεσα! συνέχισε ο Γκονσώφσκι. Και θα εξακολουθήσω να κάνω το το ίδιο. Σας έσπόχαμαι μάλιστα να μη μιλώσω σε κανένα για το έπει-

όδιο αυτό παρά μόνο στη μικρή φίλη του πριγκιπας, την άταιγγάνα Κατερίνα, προς την όποια δείχτηκε από όλιγο, τόσο γενναίο όμορος, γιατί ζωφες άλλο ο Βούτς Μορφαζό φ τις π λ η φ ώ νει πολύ λίγο τις κόφρες που ζάνει κι ά θ ε προφί ός τη βίλλα του.

Μόλις άκουσαν αυτά τα λόγια, ο πριγκιπή κι η Αννιοδσα άλλαξαν φροσωνία. Η όρχη τους έπεσε. Η Αννιοδσα γύρισε άλλοφ το κεφάλι της, ενώ ο Γκαλιτς έφωσε τους όμοις του, μοιρομυρίζοντας με περιφρόνηση:

Χωρίς άλλο, έτοιμάτε κάτσια ζαανούγια μηχανοραφία, ζάνε. Μα, έννοια σας, έβρισε πως ν' άπάντησους...

"Επειτα χαρτέθηκε τους άλλους, πήρε άπ' το μαράσο την Αννιοδσα και όγχε μεφί της ξέο. Η πότα έβρισε πίσω τους άνοιχτή. Ο Γκονσώφσκι χαρτέθηκε, λιγερμένος στα δικά. "Όταν άνασκηόθηκε, είδε μπροστά του ξεφρασιένες τις φροσωνίες του Θαδαίου Γουζινζόφ, του Έβάν Πέτροβιτς και του Θανάη Γουορζέβιτς.

— Κύριοι, τους είπε με μια φωνή άρνηση, που φανόταν σαν να μην ήτανε δική του, ήξε ή στιγμή να χωριόθουε. Δεν είναι άνάχη να σάς πφ ότι σουτάραμε έδω σαν φίλοι κι' ότι αν άρναίτε την ήρημα μας, πφίται να ξεζάσους άτι συνέθη από όλιγο.

Οι τρεις άντρες, πεφροτοι, άρχισαν να του άρνηόνται, διαβεβαίνοντάς τον για την έρημιά τους. Τότε ο Γκονσώφσκι είπε με άζηρότητα: «Υαίρεση του Τούφου» κι έβρισε του άπάντησαν: «Ο Θεός άε αρνησάτε τον Τούφου!» Έπειτα τους συνόδεσε ως την πόρτα, την όποια ξεανάλλισε πίσω τους, μοιρομυρίζοντας:

— Μικρή μου Αννιοδσα, δεν εκδικώνται χωρίς έβρινα.

Αποδύθηκε κανένα στον καναλί όπου ζούσαν ο Ρουλιτσιάιλ. Τον γύρισε στον όμο και του είπε:

— Έαυτός! Σηροθήτε... Μην ζάνει τον ζουσιένιο! Μη ζάνει ούτε στιγμή! Άπό φε προζέφεται να ζανονίσουν την ύπόθεσή τους με το στρατηγό Τρεμπασώφ.

Ο Ρουλιτσιάιλ, ο όποιος πτάχτηκε άπάντο, του άπάντησε:

— Έ, κύριε... Δεν πφίται να μου το πητε σεις αυτό... Το ήξεσα... Πάντως σας ευχαριστώ και καλύτερα...

Κι' έφυγε, τριζονιάς σξιδόν...

Ο άρνητος της Οζράνας, όταν έβρισε μένος, γέμο: ένα μεγάλο ποτήρι νερό, το όποιο άδειασε πορνοφώδε. Έπειτα έλεν μόνος του:

"Άπόφ ο Κορσένι θα έχη δουλειά... Τους έβραια καιή έρχη...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Ι ΕΝΑ ΑΡΑΜΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΜ

"Όταν ο Ρουλιτσιάιλ έγχε άπ' το Κρεστάσοφ πήδηξε στο πρώτο αμάξι που όόδηκε μπροστά του.

— Στο Έλεγκιν! Γούγορα! Γούγορα! φώναζε στον άμαξά.

Και καθώς το άμάξι άρχισε να τρέχει, αυτός, όρθιος πίσω άπ' τον άμαξά, έβιαζε τα άλογα και διένθινε την πορεία του όχηματος που προζωφούσε με ίλιγγώδη ταχύτητα μέσα στη νύχτα. Μπροστά σε μια γέφυρα, διάταξε τον άμαξά να σταθή. Τα άλογα σταμάτησαν λαζανισμένα, άφριόντας, κήθηρα. Ο ρεπόρτερ πλήρωσε τον άμαξά, τον έδιωξε και προζώρησε στο σνοτάδι.

Ο Ρουλιτσιάιλ είχε κατεβή στην όρχη του Νέβα, και άφγά, λαβαίνοντας άπειρες προφυλάξεις για να μη προδώση την παρουσία του με τον παραμικρό θόρυβο, προζώρησε προς το μέρος όπου το ποτάμι άλωνόταν πιο πλατύ. Σε λίγο, ο μαφρος όγκος της βίλλας Τρεμπασώφ παρουσιόστηκε μπροστά του. Τότε στάθηκε. Είχε γλιστρήσει ως εκεί σαν φειδι, άνάμεσα από τα καλάμα, τα χόρτα και τα δέντρα. Βρισκόταν τώρα στο πίσω μέρος της επαύλειος, κοντά στην όρχη, όχι μακριά άπ' το μαζφφ μονοπάτι, στο όποιο είχε άνακαλίψει το πόρμα του δολοφφφ, χωρίς στα κομμένα νήματα των άραχνών. Έκείνη τη στιγμή, του φεγγάρι παρουσιόστηκε στον

"Έστεινε κι' άφριξε από λύσσα, όρθια καθώς ήταν, τυλιγμένη στο παντό της, σαν σ' μια μεγάλη κόκκινη σημαία.

ορθό και ο καλύτερος έποφελήθηκε άμέσως του ξαφνικού αυτού φωτός για να εξαοριθώση αν είχαν λάβει έπ' ουρανός τις συστάσεις του ή αν τα περιγύρα της βίλλας, προς αυτή τη μεριά, φυλάγοντοσαν. Πήρε από κάτω ένα μικρό χαλί και το πέταξε μακριά, στο μονοπάτι. Άμέσως τρία - τέσσερα μεγάλα φάνησαν άξαφνα πάνω στο έδαφος που το φώτιζε ή σέληνη, τα όποια όμοια εξαφανίστηκαν άμέσως και χρώστηκαν μέσ' από τον αέρα.

Ο καλύτερος είχε μάθει αυτό που ήθελε. Σέ λίγο μάλιστα το έξοχημένο του αντί έξοχισε κάποιο γλυκόστομα προς το μέρος του, ένα έλαφάκι τοίξιμο των κλαδιών κι έλειτα ξαφνικά, μία σκιά παρουσιάστηκε πλάι του και συγχρόνως ένοιωσε στον χροιά του τον ήχο έλαφής του σπουδών ενός περιστράφοι.

- Κοιτριάν; είπε ο Ρουλιτσιπύ.

Κι' άμέσως ένα χέρι έπιασε το δικό του και το τ' έσφιξε.

Το φεγγάρι εν τού μεταξύ είχε χορηγή πάλι στα σύννεφα κι η νύχτα είχε γίνει καταισχύνη.

- Πώς, έσείς ο ίδιος ήρθατε εδώ; ρώτησε ο καλύτερος.

Ο άρχηγός της αστυνομίας του ψέφισε τότε σ' αυτή:

- Με πληροφορήσαν ότι θα γίνει κάτι άποψη. Η Νατάσα πήγε στο «Κροστόφσκ» και άλλαξε μερικά λόγια με την Άντισσα.

Ο πρόχρηψ Γκάλιτς εν' ανακατεμένος στη δουλειά...

- Η Νατάσα ξαναγύρισε; ρώτησε ο Ρουλιτσιπύ.

- Ναι, που πολλών. Πρέπει να έχη πλαγιάσει τώρα. Το φως του δοματίου της στο παράθυρο του ζήτην έσβυσε.

- Είδοποιήσατε την Ματρίνα Πέτροβνα;

- Ναι, της σύστησα να έχη άποψη το νου της...

- Δεν κάνετε καλά. Έγώ δεν θα της έλεγα ποτέ, γιατί θα λάβη τιμωρία προηρόθεις, όστε οι άλλοι θα πληροφορηθούν πως τους πειρμένοι.

- Της είπα ότι δεν έπρεπε να κατέβη καθόλου τη νύχτα στο ισόγειο και να μην εξαοριθώση το δομάτιο του στρατηγού.

- Αν σας μιλούσα, τότε δεν περιόζει που της το είπατε.

- Βλέπεται, είτε ο Κοιτριάν, έποφελήθηκα όμοια των πληροφοριών σας... Άκολούθησα όμας τις οδηγίες σας...

- Τι ακολουθείτε να κάνετε; ρώτησε ο Ρουλιτσιπύ.

- Θα τόν άρξω να μιλή μεσα, δεν ξέρω με ποιόν έρω να κάνω και έλω να τον πιάσω επ' αυτόφωρο. Πάντως έχετε έπιστοσύνη σ' εμένα...

- Καλήνύχτα λοιπόν; είπε ο Ρουλιτσιπύ.

- Ποιό πάτε;

- Να κοιμηθώ.

- Μα ο Κοιτριάν τον έπιασε έκείνη τη στιγμή από το χέρι και τότε:

- Άκούσατε...

- Πράγματι, άκουγόταν ένα έλαφάκι πλατάγισμα κοιτιών στο ποτάμι.

Ο Ρουλιτσιπύ δεν περίμενε περισσότερο. Άρχισε να τρέχει με τα τέσσερα σαν έξω, γρήγορα και σιωπηλά. Έκανε το γύρο της βίλλας, έφτασε στην καγκελόπορτα της είσοδου, τη χτύπησε έλαφάκι και όταν έλειτα από μια στιγμή, ο Έριολάι του άνοιξε, τον ρώτησε:

- Ποιό είναι ή κυρία;

Ο Έριολάι του έδειξε με το δάχτυλο το άπάνω πάτωμα της βίλλας.

- Ωραία; είπε ο Ρουλιτσιπύ.

Αέχασε τον κήπο, έφτασε ως το παράθυρο του δοματίου της Νατάσας κι' άναγνώστησε. Άκουσε καθαρά τη Νατάσα που βόδιζε και μετενεύτο μέσα στο σκοτεινό δομάτιο. Ξαναγύρισε πίσω, ανέβηξε τη σκάλα της θεράνας, άνοιξε την πόρτα και την ξανάβλεψε πίσω με τόσο έπιτηδειότητα, όστε ο Έριολάι που τον κούταζε από άπόστασι δύο βηματών δεν άκουγε ούτε τον παραμικρό ήχο.

Σάν βρεθήκε μέσα στο έσοτεροκό της βίλλας, ο Ρουλιτσιπύ άρχισε να ποροφή ψαγονιεντά. Βρήκε την πόρτα του μεγάλου σαλονιού άνοιχτή. Ούτε κι' η πόρτα του μικρού σαλονιού ήταν κλειστή. Βρήκε μέσ' στο σκοτάδι μία πολυθρόνα, και κάθησε σ' αυτή, περιμένοντας την εξέλιξι των γεγονότων που δεν θ' άργούσαν να συμβούν, συγγοντας το περιστράφοι του μέσα στην τσέπη του.

Άπό πάνω, άκουγε κάθε τόσο καθαρά στο πάτωμα τα βήματα της Ματρίνας Πέτροβνα.

Έξαφνα μι' άχτινα λοχή φωτός μπήκε μέσα απ' το παράθυρο του μικρού σαλονιού που έβλεπε στο Νέβα. Άπ' αυτό ο καλύτερος συμπέρισε δυο πράγματα:

1) Το πρώτο είχε μισανοίξει το παράθυρο

και 2) ότι το φεγγάρι είχε παρουσιασθή και πάλι. Η άχτιδα του φωτός έδωσε σχεδόν άμέσως, μα τα μάτια του Ρουλιτσιπύ, συνηθισμένα πάλι στο σκοτάδι, διακρίναν τη γραμμή του άνοιγματος του παραθύρου...

Κι' έννοιωσε ξαφνα όλο του το αίμα να χτυπά δυνατά στους χροιάδες του, γιατί ή γραμμή του άνοιγματος του παράθυρου πλάι απ' αυτόν... πλάι απ' αυτόν... ή σκιά ενός ανθρώπου που διαγράφκε στο μικρό έξωστη που ήταν κρυφός στο παράθυρο. Ο Ρουλιτσιπύ τράβηξε το περιστράφοι.

Ο άγνωστος άνορθώθηκε άμέσως πίσω από το ένα μισάνοιχτο παντζούρι και χτύπησε έλαφάκι το τζάνι. Στη θέση που βρισκόταν τώρα, δεν φαινόταν πού, γιατί ο ίσκιος του μπερδεύταν με τον ίσκιό του παντζουριού. Άμέσως μετά το χτύπημα του τζαμιού, ή πόρτα του δοματίου της Νατάσας άνοιξε και ή Νατάσα μπήκε στο μικρό σαλόνι.

Βαδίζοντας στις άκρες των ποδιών της, πήγε και' έβθειαν προς το παράθυρο. Άνοιξε τα τζαμιόφυλλα και ο άγνωστος μπήκε μέσα.

Το λιγστό φως που απλόθηκε τότε στα πρόσωπα, φώτισε άρατά τη Νατάσα κι' ο Ρουλιτσιπύ μπόρεσε να δει ότι φορούσε άζωμα την ίδια τουαλέττα που είχε από θρόαθι στο «Κροστόφσκ». Όσο για τον άγνωστο, του κάκου ο νεαρός καλύτερος προσπάθησε να τόν αναγνωρίσει. Τελειμένος καθώς ήταν στο μανδύα του φαινόταν σαν ένας σκοτεινός όγκος.

Ο άγνωστος έποζήθηκε και φίλησε το χέρι της Νατάσας, ή οποία του είπε με μόνο λέξι: «Σάου» (Γρήγορα) και ξανάβλεψε τα παντζούρια και τα τζαμιόφυλλα.

Μα μόλις το έκανε αυτό, τα παντζούρια και τα τζαμιόφυλλα άνοιξαν πάλι σπρωκόμενα γρήγορα απ' έξω και σκίε σιωπήλα παρουσιάστηκαν στον έξωστη του παραθύρου και πήδησαν μέσα στο μικρό σαλόνι.

Η Νατάσα έβόδιζε μια στρατηγική κορυφή, στην όποια ο Ρουλιτσιπύ νόησε πως έξοχισε περισσότερο άπογοητεσία παρά τρόμο... Την ίδια στιγμή, ο ίσκιος, που δεν ήταν άλλο από τους άστεινωτικούς του Κοιτριάν, ώρησαν κατά τον άγνωστο.

Μά έκείνος, απ' την πρώτη στιγμή, είχε πιασ' άπάνω στο χαλί και τους χροιάδες μεσ' απ' τα πόδια τους. Ξαναγύρισε πίσω στο παράθυρο και δρασκελίσε τον έξωστη του, τη στιγμή που οι άστεινωτικοί όμοίωσαν πάλι έναντιόν του. Έτσι τοίξιμοιόν τους ο Ρουλιτσιπύ, να διαδοματιέστα μέσα στο μισοσκόταδο ή μυστηριώδης αυτή πάλι, μέσα στην πύε εντ' ποιασική σιωπή, ύστερ' απ' την κορυφή της Νατάσας.

Έξαφνα, πρην άζωμα ο άγνωστος πηδήσει απ' τον έξωστη, ένα καινούριο πρόσωπο παρουσιάθηκε από το βάθος του σαλονιού: ή Ματρίνα Πέτροβνα. Είδοποιήμένη απ' τον Κοιτριάν ότι κάτι έλατρετικό θα συνέβαινε έκείνη τη νύχτα και προβλεπόντας ότι αυτό το κάτι θα γινόταν στο ισόγειο, στο όποιο της άπαγορεύσαν να κατέβη, ή στρατηγίνα δεν είχε βρη τίποτε άλλο καλύτερο να κάνει, παρά ν' ανεβάσει κορυφή τη κοινή παραμύνα της στο άπάνω πάτωμα και να τη διατάξει να κόβη βόλιες όλη τη νύχτα εκεί πάνω, για να πιστέψουν, ο Κοιτριάν κι' οι άνθρωποί του, ότι βρισκόταν ή ίδια κοντά στο στρατηγού, ενώ πραγματικώς ήταν κρυμμένη μέσα στην τραπέζα.

Η Ματρίνα Πέτροβνα ώρησε προς τον έξωστη, φωνάζοντας ροσιακά στους άστεινωτικούς:

- Ρίχτε τον! Ρίχτε τον!

Πρόγματι, ένας απ' τους άστεινωτικούς πυροβόλησε, χωρίς έπιτυχία, έναντιόν του άγνωστου, ο όποιος άφου πυροβόλησε κι' αυτός και πήλωση έφταν απ' τους άστεινωτικούς, εξαφανίστηκε, πηδώντας απ' τον έξωστη.

Δεν είχε ξημερώσει άζωμα και δεν μπορούσε να διακρίνη κανείς έτιζοια τη γινόνταν έξω, όποι' μονάκι ο ξερός κρότος των μπαρουνιγκ άκουγόταν. Και δεν ήταν τίποτε λιό πένθυμο απ' αυτούς τους πυροβολισμούς, που δεν συνοδεύοντοσαν από κρηναγές, μέσα στο χάραμα.

Ο άγνωστος, πρην εξαφανιστή, πρόφτασε κι' έβριζε κάτω με μια κλωτσιά τη μια από τις δύο σάλες που είχαν χρησιμοποιήσει οι άστεινωτικοί για να σαρφαλώσουν ως το παράθυρο.

(Άκολουθεί)

“Άνοιξε τα τζαμιόφυλλα κι' ο άγνωστος μπήκε μέσα.